

Grey Scale #13

Part Code ST1316

A 1 2 3 4 5 6 M 8 9 10 11 12 13 14 15 B 17 18 19

AKADEMIA OBRONY NARODOWEJ

WYDZIAŁ WOJSK LĄDOWYCH
KATEDRA TAKTYKI OGÓLNEJ

JAWNE

~~_____~~
~~_____~~
~~_____~~
Egz.nr ~~...~~ 1

Pik dypl. Józef PAJĄK

DYWIZJA I PUŁK W NATARCIU

Wykład

Biblioteka Główna
Akademii Sztuki Wojennej

48706

09-048706-000-0

48706

WARSZAWA

1990

WYDZIAŁ WOJSK LĄDOWYCH
KATEDRA TAKTYKI OGÓLNEJ

PRZEKLASYFIKOWANO
Protokół Nr 12657

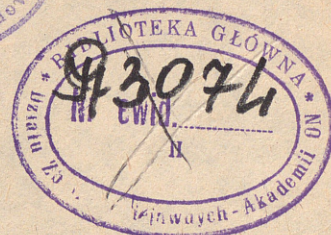
PRZEKLASYFIKOWANO

Protokół Nr 54305

ZATWIERDZAM

SZEF
KATEDRY TAKTYKI OGÓLNEJ

płk dypl. Witold WÓJCIK

Egz. 001 (....) 1

Płk dypl. Józef PAJĄK

DYWIZJA I PUŁK W NATARCIU

W y k ł a d

PLAN WYKŁADU

	Strona
WSTĘP	3
I. OGÓLNE ZASADY NATARCIA	
1. Istota i cechy współczesnego natarcia	4
2. Formy i sposoby przejścia do natarcia	5
2.1. Formy natarcia	5
2.2. Sposoby przejścia do natarcia	9
3. Zadania bojowe dywizji i pułku	15
4. Ugrupowanie bojowe dywizji i pułku	17
II. PROWADZENIE NATARCIA	
1. Podejście i rozwinięcie wojsk do natarcia	19
2. Atak i przełamanie obrony przeciwnika	20
3. Odpieranie kontrataków	21
4. Wprowadzenie do walki drugiego rzutu	22
ZAKOŃCZENIE	23

W S T E P

Obronny charakter doktryny wojennej spowodował przewartościowanie znaczenia rodzajów walki. Dotychczas natarcie traktowano jako podstawowy rodzaj walki, któremu podporządkowana była obrona.

Obecnie natarcie traktuje się jako rodzaj walki prowadzonej w formie zwrotów zaczepnych, a więc można by doszukiwać się nawet "pewnego" podporządkowania obronie. W istocie tak nie jest, traktuje się bowiem obronę i natarcie jako ściśle ze sobą powiązane co do celu, miejsca i czasu. Można powiedzieć: nie ma obrony bez natarcia, nie ma natarcia bez obrony. Obrona umożliwia odparcie uderzeń nieprzyjaciela, zaś natarcie umożliwia całkowite rozbicie przeciwnika.

Stąd można powiedzieć, że doktryna wojenna lansuje taką obronę, która z jednej strony - umożliwia odparcie natarcia przeciwnika, a z drugiej - umożliwia rozbicie włamującego się przeciwnika i zadanie mu takich strat, by zrezygnował w przyszłości - z podboju /walki/.

Celem studiów problematyki natarcia jest uczenie Was organizowania zwrotów zaczepnych w obronie, jako umożliwiających całkowicie odparcie uderzającego przeciwnika. Celowo użyłem zwrotu "uczenie" zamiast "nauczenie", jest to bowiem problem szeroki, każdorazowo inaczej wykonywany, będący wyrazem talentu, odwagi, rozwagi, ryzyka, oryginalności /niepowatarzalności/ dowódcy. W wykładzie zostaną omówione szerzej tylko wybrane problemy natarcia ze szczególnym uwzględnieniem zasad walki, terminologii i niektórych norm taktycznych, natomiast inne będą przedstawione skrótowo bądź w formie sygnalizowania. Poznanie całej wiedzy o natarciu ułatwią Wam ćwiczenia grupowe i dowódczo-sztabowe, ale najwięcej zależy od Was i Waszej chęci poznania oraz możliwości rozwoju wyobraźni taktycznej.

I. OGÓLNE ZASADY NATARCIA

1. Istota i cechy współczesnego natarcia

Natarcie jest rodzajem walki umożliwiającym odniesienie całkowitego zwycięstwa, ponieważ tylko zdecydowane, szybko prowadzone natarcie daje możliwość całkowitego rozbicia przeciwnika. Jego istota wyraża się w: ¹⁾porażeniu przeciwnika wszystkimi dostępnymi środkami ogniowymi; ²⁾zdecydowanym ataku i szybkim ruchu wojsk w głąb obrony przeciwnika; ³⁾zniszczeniu lub wzięciu do niewoli jego wojsk, zdobyciu uzbrojenia i sprzętu technicznego; ⁴⁾opanowaniu ważnych obiektów i wyznaczonych rejonów lub rubieży. Istotę zjawiska winna wyrażać definicja, jednak w polskiej literaturze fachowej /normatywnej i studyjnej/ brak jest określenia natarcia, dlatego też - dla jednolitości i potrzeb nauki - można stwierdzić, że: "natarcie to zdecydowany i ciągły ruch wojsk zmechanizowanych w głąb obrony przeciwnika, zsynchronizowany z ogniem i działaniem innych rodzajów wojsk, zapewniający rozgromienie przeciwnika i opanowanie /odzyskanie/ terytorium /diapozytyw 1/.

Celem natarcia - jak wynika z definicji - będzie dążenie do rozbicia w krótkim czasie przeciwnika i opanowanie /odzyskanie/ ważnych rejonów, rozumianych tak nie tyle z punktu widzenia polityczno-ekonomicznego, ile z punktu widzenia przyszłej, pomyślnej walki. Potrzeba dążenia do osiągnięcia tak sformułowanego celu zaistnieje m.in. w wypadku włamania się przeciwnika w obszar obrony i załamania jego natarcia. Osiągnięcie celu będzie najczęściej uzależnione od zniszczenia środków jądrowych i systemów rozpoznawczo-uderzeniowych, a także od rozbicia głównych zgrupowań przeciwnika środkami rażenia i energicznymi uderzeniami wojsk zmechanizowanych na skrzydła i tyły, we współdziałaniu z desantami i innymi rodzajami wojsk. Natarcie może być prowadzone z użyciem broni konwencjonalnej, a także z użyciem broni jądrowej i innych środków masowego rażenia.

W natarciu z użyciem konwencjonalnych środków rażenia rozbicie przeciwnika osiąga się przez: ¹⁾kolejne ogniowe porażenie oddziałów /pododdziałów/ pierwszego i drugiego rzutu (oraz odwodów); ²⁾zdecydowane uderzenie wojsk zmechanizowanych w wyznaczonych pasach stosujących szeroko manewr; ³⁾opanowanie ważnych rejonów, rubieży, obiektów.

W natarciu z użyciem broni jądrowej rozbicie przeciwnika osiąga się w wyniku jednoczesnego porażenia uderzeniami broni jądrowej broniących się wojsk i innych ważnych obiektów na całą głębokość jego ugrupowania, a następnie przez niszczenie ich kolejnymi uderze-

Specialiser

Specialiser

niami jądrowymi i ogniem konwencjonalnym połączonym z szybkim rozwijaniem natarcia wojsk zmechanizowanych na kierunkach oraz opanowaniem ważnych rejonów /rubieży/. Warto jednak pamiętać, że coraz liczniejsze są głosy, które poddają pod wątpliwość możliwość prowadzenia wojny z bronią jądrową. Jeśli dojdzie do jej użycia, to skończą się zasady walki, a rozpocznie się tragedia ludzkości.

Natarcie prowadzi się w szybkim tempie, bez zatrzymania, w dzień i w nocy, przenosząc wysiłki działań w głąb, szeroko stosując oskrzydlenie i obejście, by niszczyć rozcięte i okrążone zgrupowania wojsk przeciwnika.

2. Formy i sposoby przejścia do natarcia

2.1. Formy natarcia

Natarcie organizuje się i prowadzi przeciwko przeciwnikowi, który przeszedł pośpiesznie do obrony lub zawczasu obsadził określone rubieże obronne, który naciera lub wycofuje się. W zależności od zachowania się przeciwnika na polu walki natarcie może przyjąć formę przełamania, pościgu lub boju spotkaniowego.

Przełamanie ma miejsce wówczas, gdy przeciwnik broni się. Jeśli nie ma możliwości uderzenia w skrzydło lub obejścia obrony przeciwnika, wówczas należy dokonać wyłomu w obronie przeciwnika ogniem artylerii, lotnictwa, śmigłowców bojowych i zdecydowanym atakiem wojsk zmechanizowanych i desantowo-szturmowych na wybranym kierunku i odcinku, a następnie poszerzyć wyłom w kierunku skrzydeł i tyłów broniącego się przeciwnika /diapozytyw 2/. W wypadku stosowania broni jądrowej tworzenie wyłomu może być poprzedzone uderzeniami jądrowymi. Przełamanie spełni zakładany cel wówczas, jeśli w wyniku działania wojsk dokona się nie tylko wyłomu w ugrupowaniu obronnym przeciwnika, ale także uniemożliwi mu się odtworzenie obrony o takim samym charakterze w głąbi.

Konieczność dokonywania wyłomu oznacza najbardziej kosztowne atakowanie czyli od czoła, a więc tam, gdzie obrona jest najlepiej zorganizowana. Wymaga to, z jednej strony - posiadania znacznej przewagi, a z drugiej - poszukiwania sposobów osłabienia możliwości bojowych broniącego się przeciwnika. Rozwiązaniem spełniającym oba wymogi może być uderzenie na wąskim odcinku: pozwala uzyskać przewagę względną w określonym miejscu, a jednocześnie eliminuje równoczesne oddziaływanie wszystkich sił broniącego się /na nacierające wojska/.

nie podlegają taki dalszym przeobrażeniom. Przy pewnym
wzrostu można spojrzeć, że zmiana kierunku odwrócić
przebiegła od drugiego czasu nie ulega zmianie i.
oprosi

Arhulewzista

przy prowadzeniu stacji radiowej się zbliżyła staje
się trudne do osiągnięcia. Wynajęcie odpowiedniej
biłej sali możliwości realizacji projektu i myśle
sposobów planowania obrotu wewnątrz. Bardzo rolę
odegra zastępczość z obrotami w radioelektronice
i szerokiego prowadzenia - powietrze - lodowate i odniecia
potrzebny na wstępie oddziaływanie na wstępie
rejony i elementy obrotu. To po prostu skuteczne
nie mniej ważne będzie dotrzeć do potrzebnych
stronowej przewagi utrzymywanie niezgodny i niegdy
uważanie wewnątrz swoich woli. Istotne są
nie mniej będzie zdecydowanie przedstawienie obrotu
prób zorganizowania skutecznego przedstawienia
Idąc za ciosem nie należy dopuszczać do tego by
broniące się wyposażenie "złota odleci".

ed. s. 13 1960

osiągnięcie takiego stopnia porażenia ogniowego przeciwnika, aby 80% zasadniczych celów było rażonych, w tym 20-30% zniszczonych i 50-60% obezwładnionych.

Osiągnięcie tak ^{1/}określonej przewagi ^vnajczęściej będzie możliwe tylko w przypadku uderzenia przełamującego na wąskim odcinku. W warunkach dużych możliwości obezwładnienia obrony albo zaskoczenia przeciwnika odcinek przełamania może pokrywać się z pasem natarcia. Jest to szczególnie możliwe w czasie walki w głębi obrony, zwłaszcza gdy istnieje możliwość uderzenia w skrzydło lub na tyły broniącego się przeciwnika, zaś czas potrzebny na ześrodkowanie sił jest na tyle długi, że może umożliwić przeciwnikowi wyjście spod uderzenia na kolejną rubież obrony; może być stosowany tam, gdzie zapobiegnie naruszeniu zasady aktywności i ciągłości działania. O skutkach naruszenia zasady ciągłości dobitnie świadczą walki 12 GA i 21 GA w sierpniu 1944 r., gdzie zatrzymano natarcie na podejściach do SEKWANY na 2-4 dni dla uporządkowania sił. Armie uporządkowano i przygotowano do dalszego natarcia, ale cel został chybiony, gdyż feldmarszałek Model wykorzystał skrzętnie "objaw filantropii" i przeprowił na prawy brzeg m.in. do 25 000 pojazdów ^{1/}.

Bój spotkaniowy ma miejsce wówczas, gdy przeciwnik naciera. Najogólniej można przyjąć, że jest to forma natarcia, w której obie strony dążą do wykonania zadania przez natarcie i zadania stron sięgają poza rubież starcia ^vdiapozytyw ^{3/}.

Celem boju spotkaniowego najczęściej ^{1/}będzie dążenie do szybkiego rozbicia przeciwnika, przejęcia inicjatywy i stworzenia dogodnych warunków do dalszych działań.

Doświadczenia bojowe i dowiedzi z rozważań koncepcyjnie dowodzą, że
Bój spotkaniowy może wynikać w:

- natarciu ^vprzełamaniu, pościgu ^v - w czasie dokonywania i poszerzania wyłomu w głąb i naskrzydła, podczas odpierania kontrataków i przeciwuderzeń, w razie zetknięcia się z wojskami ^vprzeciwnika wychodzącymi w celu zamknięcia wyłomów lub zajęcia dogodnej rubieży;

- obronie - podczas wykonywania kontrataków i przeciwuderzeń, w czasie niszczenia desantów powietrznych i morskich, podczas wychodzenia drugich rzutów i odwodów do zamknięcia wyłomów lub zajęcia dogodnych rubieży np. ogniowych;

- marszu ^vszczególnie w przewidywaniu wejścia do walki ^v - ^{2/}gdy odbywa się w kierunku frontu lub wzdłuż niego ^v.

1/ F. Skibiński "O sztuce wojennej na północno-zachodnim teatrze działań wojennych", Warszawa 1977, s. 178.

Bój spotkaniowy charakteryzuje się ograniczonym czasem na organizację, szybkim zbliżaniem stron, niejasnością sytuacji, zaskoczeniem, wchodzeniem do walki z marszu, walką o czas i przejęcie inicjatywy, gwałtownymi i częstymi zmianami sytuacji, działaniem na szerokim froncie, istnieniem znacznych luk i odsłoniętych skrzydeł - ułatwiających manewr na skrzydła i tyły przeciwnika. Jest to forma natarcia, która pojawia się w polskiej myśli wojskowej pod koniec lat dwudziestych ²¹, a która nie znalazła uznania Francuzów jeszcze w 1940r. Jak wspomina gen. Skibiński w "Pierwszej pancerniej" "... Francuzi odrzucali w ogóle możliwość takiej formy walki w inteligentnych, przygotowanych do wojny i dobrze dowodzonych armiach. To dobre dla Abisyńczyków i Polaków ...". Gdy 17 maja 1940 r. doszło do boju spotkaniowego, a jego wynik był niepewny, mówili: "Cieszy serce Polaka bój spotkaniowy w Belgii".

Podstawą powodzenia wojsk w boju spotkaniowym będzie:

- skuteczne rozpoznanie;
- przewidywanie rozwoju walki i stworzenia korzystnego zgrupowania wojsk już w czasie wcześniejszej walki;
- powzięcie na czas decyzji i przekazanie zadań bojowych;
- uprzedzenie przeciwnika w wykonaniu uderzeń ogniowych oraz opanowaniu dogodnych rubieży;
- manewr w celu stworzenia przewagi ^{zobacz} /nie tyle liczbowej od sytuacyjnej/;
- silna osłona skrzydeł i tyłów;
- silna osłona przeciwlotnicza;
- inicjatywa dowództw i sztabów oraz zdecydowane działanie wojsk.

Dywizja /pułk/ może prowadzić bój spotkaniowy samodzielnie lub wspólnie z innymi dywizjami /pułkami/ i jest zdolna, spełniając warunki powodzenia, do pomyślnego rozbicia nawet przeważających sił przeciwnika.

Pościg ma miejsce wówczas, gdy przeciwnik wycofuje się ^{nieprzyjaciel} /diapozytyw 4/. ^{powstałego dla czego niebryga obraca obronę w bój spotkaniowy} Może być rozwinięciem przełamania ^{jego} bądź boju spotkaniowego, a także przeciwdziałaniem zamierzonemu ^{przebrodzenie w bój} wycofaniu się przeciwnika.

Celem pościgu jest całkowite rozbicie wycofujących się sił przeciwnika /wychodzących spod uderzenia/ i wzbronienie zorganizowania obrony na kolejnej rubieży w głębi. Cechą charakterystyczną pościgu jest rozwijanie działań w szybkim tempie i na szerokim froncie przy

²¹ Pierwsze polskie regulaminy walki, wydane w 1921 r., nie rozpatrywały boju spotkaniowego. Wg nich działania zaczepne dzieliły się na natarcie i pościg.

(w polsku)
znaczenie typu zasad dobrego podjęcia decyzji
czynniki historyczne. Zasadą wyjątkową tego przykładem
jest to, że

Silna wrażliwość postępu
Czas

Znaczenie

(1917)

Wszystko wskazuje, że w pierwszej

ciągłej dążności do wychodzenia na skrzydła i tyły, by uniemożliwić przeciwnikowi zorganizowanie skutecznej obrony. Wojska przechodzą do pościgu samorzutnie z chwilą stwierdzenia objawów wycofania, a następnie meldują o tym przełożonemu. Pościg jako rozwinięcie powodzenia w przełamaniu jest formą natarcia, uwypuklającą znaczenie zasady aktywności i ciągłości walki. Brak pościgu po bitwie grunwaldzkiej uniemożliwił zajęcie Malborka i odniesienie całkowitego zwycięstwa nad Zakonem Krzyżackim. Pierwszy polski, porozbiorowy regulamin walki z 1921 r. już zapobiegał takiemu zmarnowaniu zwycięstwa. Uważał, że natarcie - rozumiane jako odpowiednik współczesnego przełamania - "... doprowadza tylko do zajęcia terenu bronionego przez nieprzyjaciela, ale plon zwycięstwa zbiera się dopiero w pościgu, który rozбивa ostatecznie i robi nieprzyjaciela niezdolnym do dalszej walki".

Pościg miały realizować wszystkie rodzaje broni, ale największe pole do popisu przypaść miało jeździe, pociągom i samochodom pancernym.

W czasie drugiej wojny światowej do pościgu przechodzono najczęściej po przełamaniu taktycznej strefy obrony. Piechota z reguły prowadziła pościg czołowy, czasem równoległy, natomiast wojska pancerne i zmotoryzowane - pościg równoległy. Decyzję do pościgu bierają dowódca dywizji lub pułku z chwilą, gdy stwierdził początek wycofywania się.

Współcześnie, w zależności od sytuacji, dywizja / pułk / może prowadzić pościg czołowy, równoległy i kombinowany, przy czym najsukurszy jest pościg kombinowany, ale wymaga większej liczby wojsk.

Pościg należy prowadzić nieprzerwanie w dzień i w nocy, bez względu na pogodę, z pełnym natężeniem sił i wykorzystaniem możliwie największej ilości dróg równoległych do kierunku wycofania się przeciwnika.

Mimo, że celem jest całkowite pobicie przeciwnika, to w pierwszej kolejności należy dążyć do uprzedzenia w opanowaniu dogodnej rubieży, zarówno do obrony, jak i odcinającej drogi wyjścia z walki, a dopiero po tym do rozbitcia przeciwnika.

3.

2.2. Sposoby przejścia do natarcia

Przejście dywizji / pułku / do natarcia w znacznym stopniu zależy od zadania realizowanego przez armię / dywizję / i miejsca w ugrupowaniu operacyjnym / bojowym /. Stosownie do tego dywizja może nacierać w ramach przeciwuuderzenia armijnego albo sama wykonywać przeciwuuderzenie, zaś pułk może nacierać w ramach przeciwuuderzenia lub sam

3% "Regulamin służby polowej.T.I i II/cz.I-X/,W-wa 1921,s.220 § 79,80.

3% "Tymczasowy regulamin walki broni połączonych.Cz.I",WINW 1947, s.265 § 566,567.

W tym miejscu zasadnicze są publikacje
pewnych kwestii związane z ~~zawieszaniem~~ post-
cedal: przedwzięciem i "kontrata".

i spowodat się do odzyskania (oryginalnej wersji)
do znowu znowu obrony. Niektóre może spro-
wadat się

Stalowa zaczęła dwój (półka) może być
odblaskiem drugiego zgrupowania ogła-
wianym.

Obserwujemy od chwili znowu wzrostu możliwości
problemu, które. Inne sposoby rozpoczęcia
kafarica ma już do znowu w okresie drugie
wzrostu sarkaw, jako szczególnej produkcji
dla wersji porównujemy i zgrupowaniu przedstawi-
znowu znowu.

kontratakować. *W nawiązaniu do definicji obrony dywizji.*
Aby w pełni zrozumieć problem, wyjaśnię pojęcia przeciwuderzenia i kontrataku.

Istota przeciwuderzenia polega na wykonaniu uderzeń ogniowych na główne zgrupowanie uderzeniowe przeciwnika, uporczywej obronie wojsk w bezpośredniej styczności oraz wykonaniu na jednym lub dwóch kierunkach ^(zdejmowania) uderzeń siłami drugich rzutów armii, ^(kompleksie armijnego) grupy armii lub frontu. Jest to zatem zwrot zaczepny w obronie szczebla operacyjnego lub wyższego ^(w koleżeństwie) i siłami co najmniej dywizji.

Kontratak jest także zwrotem zaczepnym w obronie, ale szczebla taktycznego /do dywizji włącznie/ stąd mogą go wykonywać siły 1-2 pułków albo mniejsze.

Celem przeciwuderzenia /kontrataku/ w operacji obronnej armii /obronie dywizji/ najczęściej będzie ^{rozbiore} zniszczenie ^{nieprzyjaciela} zgrupowania przeciwnika, które włamało się w głąb ugrupowania obronnego i odtworzenie w całości lub w części pierwotnego położenia. Niekiedy cel może być ograniczony ^{nieprzyjaciela} tylko do zadania maksymalnych strat przeciwnikowi, ewentualnie zatrzymania natarcia i stworzenia warunków organizacji obrony w głębi. Celem może być także poprawa położenia wojsk lub zapewnienie warunków wyjścia głównych sił z walki albo rozproszenie wysiłku nacierającego przeciwnika. *nie należy wykluć wypadka, że celem*

Niezależnie od zadania i celu przeciwuderzenia /kontrataku/ uczestniczące w nim wojska mogą znajdować się przed jego rozpoczęciem w bezpośredniej styczności z przeciwnikiem lub poza nią. Oznacza to różne zachowanie się wojsk do chwili wyjścia na rubież ataku, ^{do} dla tego wyróżnia się je jako ^{zasadniczo} dwa sposoby przechodzenia wojsk do natarcia: - po podejściu z głębi i z położenia w bezpośredniej styczności z przeciwnikiem. ^{wieprzyjaciela}

Przechodzenie wojsk do natarcia po podejściu z głębi /z marszu/ pojawiło się w okresie drugiej wojny światowej jako sposób szczególnie przydatny w wojskach pancernych ^{45/19}. Jednak szczególnie ^(sposób ten nabiera) znaczenia ^(sposobem natarcia) nabrało u schyłku lat pięćdziesiątych jako antidotum na broń atomową, ^(browe) ^(to broń) w ówczesnych poglądach każde zatrzymanie wojsk było okazją do uderzenia. ^(natarcie z głębi) ^(natarcie z głębi) Do tego okresu aż do początku lat osiemdziesiątych było traktowane jako podstawowy sposób przechodzenia do natarcia. Miało zapewniać skrytość przygotowań, zaskoczenie i zmniejszenie ^(masowego natarcia) wrażliwości na uderzenia bronią atomową /jądrową/. Wzrost możliwości wykrycia wojsk w głębi, większe bezpieczeństwo wojsk własnych

(Dlatego też)

nieprzejawiała (przy pewnym pogłębieniu)

Do wprowadzenia ataku i zaprowadzenia polepszenia
wzrostu sukcesu nie będzie konieczna potrzeba
inwencji swawoli przewagi. Dla dyktacji (półki)
istotnym będzie (szpilki) rozstrzygnięcie między innymi
problemami bożym i tym wprowadzić czas będzie
dławiła na koniec nieprzejawiała. Stąd też przed-
stawie czynności poprzedzającej nasz atak może
sprawiać, że zaistnieje tylko koniec wariantu do
ustawienia z jakimś jednym do czynnika w którym
przypadku.

Jakie wymogi metodowe są do jego wprowadzenia
staraniem się wprowadzić przy okazji pominięcia za-
gwarantuje zwrócić z tego powodu ustalenie. W tym miejscu
możemy jeszcze przybliżyć sobie zawartość tego: materiały opisał
względnie by do przedstawienia nie dopisać bożym
wspie nie owo z zacięciem statami i nie zawsze
gwarantuje miejsce do (decyzji) uwzględnienia a
właśnie po rozważeniu powodzenia jakiegokolwiek w op-
rację.

Tęci z moimym przypadkiem to nie zawsze
jakiś spójny - forma ustalenia bardzo
dydaktyczna, porównawcza względem wprowadzenia
i umiejętności dowodów, statów i wojna o dostarczenie szpilki
i w pełni, wprowadzającego wariantu sprzecznej sytuacji.

Przebieg
 w przypadku użycia broni jądrowej ^(atom) broni konwencjonalnych o dużej sile rażenia w głębi ugrupowania przeciwnika spowodowały, że obecnie oba sposoby traktuje się jako równorzędne.

Przejście do natarcia po podejściu z głębi ma w zasadzie miejsce wówczas, gdy dywizja /pułk/ bierze udział w przeciwuderzeniu armii /dywizji/ stanowiąc jej drugi rzut lub, gdy armia przechodzi do przeciwuderzenia będąc w drugim rzucie frontu. W zależności od sytuacji można wyróżnić trzy rodzaje warunków rozpoczęcia natarcia:

- 1) - natarcie przeciwnika zostało zatrzymane, ale nie zdążył się umocnić na zajętej rubieży;
- 2) - przeciwnik zdążył zorganizować obronę do czasu wykonania przeciwuderzenia /kontrataku/;
- 3) - przeciwnik w dalszym ciągu naciera.

W pierwszym wypadku będzie mieć miejsce natarcie na doraźnie zorganizowaną obronę, której pokonanie może odbywać się bez potrzeby tworzenia zgrupowania przełamującego w wąskim, wybranym miejscu.

W drugim wypadku natarcie rozpocznie się w formie przełamania na wąskim odcinku, a w trzecim - w formie boju spotkaniowego.

Niezależnie od zachowania się przeciwnika, przejście do natarcia po podejściu z głębi polegać będzie na rozwinięciu wojsk z kolumn marszowych w ugrupowanie bojowe i rozpoczęciu ataku bez zatrzymywania się czołowych pododdziałów. Różnica polegać będzie na szerokości pasa podejścia wojsk, a tym samym na łatwości wyznaczenia dostatecznej ilości dróg podejścia i rozwinięcia, ale zawsze wymaga szczególnej i sprawnej organizacji rozwinięcia wojsk.

Natarcie po podejściu z głębi prowadzi się w większości wypadków z rejonu ześrodkowania lub obrony drugiego rzutu albo z rejonu wyjściowego oddalonego 20-40 km od przedniego skraju obrony przeciwnika będzie występowało raczej w czasie przeciwuderzenia wyższego szczebla. Zachowanie tej odległości uniemożliwia rażenie wojsk przed wymarszem ogniem artylerii oraz utrudnia prowadzenie rozpoznania przez podstawowe środki radioelektroniczne /diapozytyw 5/.

W celu wprowadzenia przeciwnika w błąd rejonów drugich rzutów i rejonów wyjściowe należy tak wyznaczyć, by były z boku od kierunku przyszłego natarcia i sugerowały inny od rzeczywistego rejon głównego wysiłku obrony /diapozytyw 6/.

Dywizja /pułk/ w rejonie rozmieszcza się w sposób rozśrodkowany wzdłuż dróg marszu, wykorzystując właściwości obronne terenu. Czasem wojska mogą zajmować rejon obrony, z których są gotowe do natychmiastowego marszu na rubież ataku. Dla podejścia wojsk do

zgrupowań, które uderzyły się w głęb naszego ugrupowania, a być przygotowane do walki z deszczem parafinowym /niebezpieczeństwo/.

Podane właściwości są orientacyjnymi, jeżeli z reguły
przyjmujemy się w praktyce doolewaczy.

Wielebny w literaturze przedmiotu również spotkać się
z rubeżem zamocowania traw. Z reguły wpuścić się
je po rozcięciu pododdziałów czoszków w kolemany kom-
pacty. Propagatory tych rozmiarów są one by rzadziej
to w miejscach takich i rozmieszczenia. Opcyjnie
są za takimi rozmiarami zapominają jednak, że uważają to
odbywać się w strefie skutecznego ognia środka przeciwpau-
cymu i stielających na wprost. Zatrzymując wstę czoszków
tak blisko niebezpieczeństwa brydy wstawieniem ich oraz zafix
do zniszczenia. Należy także opisać stat w ludzkiej i spójnie
taci także czas, co zapewne obowiązuje wkonsta słowoplisie.

rubieży ataku wyznacza się dywizji taką ilość dróg, by na rozwija-
jącej się do natarcia pułk przypadały 1-2 drogi, zaś ^{każdy} ideałem byłoby
przydzielenie jednej drogi każdemu batalionowi pierwszego rzutu.
Oznacza to, że dywizja przechodząca do natarcia np. dwoma pułkami
w pierwszym rzucie powinna otrzymać 2-4 drogi marszu i więcej.

W celu zorganizowanego podejścia wojsk i jednoczesnego ich ataku
wyznacza się /diapozytyw 7/:

- linię /punkt/ wyjściową w odległości około 5 km od rejonu
wyjściowego ^{co gwarantuje spornowalność} umożliwia utworzenie kolumny marszowej przez batalion;

- rubież rozwinięcia w kolumny batalionowe /jeżeli nie ma możli-
wości wyznaczenia oddzielnej drogi dla każdego pierwszorzutowego
batalionu/ ^{które wpłaca się} poza zasięgiem skutecznego ognia głównej masy artylerii
^{nieprzyjaciela} przeciwnika, zwykle w odległości 12-15 km od przedniego skraju jego
obrony;

- rubież rozwinięcia w kolumny kompanijne - poza zasięgiem ognia
wyrzutni przeciwpancernych pocisków kierowanych, czołgów i dział
strzelających na wprost, zwykle w odległości 4-6 km od przedniego
skraju obrony przeciwnika;

- rubież rozwinięcia w kolumny plutonowe ^{które} wyznaczają dowódcy
batalionów pierwszego rzutu/ - poza zasięgiem broni maszynowej
i pokładowej ^{skądś} w odległości 2-3 km od przedniego skraju obrony ~~prze-~~
~~ciwnika;~~

- rubież ataku - w odległości umożliwiającej pododdziałom pie-
choty z czołgów skryte podejście do niej, prowadzenie skutecznego
ognia z podstawowych rodzajów broni i osiągnięcie bez zatrzymania się
/na maksymalnej szybkości/ przedniego skraju obrony ^{nieprzyjaciela} przeciwnika
¹⁰⁰⁰ w ustalonym czasie /"G"/ - zwykle w odległości do 600 m, a ~~niekiedy~~
~~dalej~~ od przedniego skraju jego obrony.

W zależności od sytuacji i właściwości terenu odległości tych
rubieży ^(linie) od przedniego skraju obrony przeciwnika ^{nieprzyjaciela} mogą być inne, a ^{decy-}
zja w tym zakresie ^{będzie należało do dowódcy - głównego organizatora natarcia}
W wypadku gdyby były wykonywane uderzenia jądrowe na punkty oporu
położone na przednim skraju obrony przeciwnika, wówczas wyznacza
się rubież bezpieczeństwa. Wojska po podejściu do niej wykonują
niezbędne przedsięwzięcia związane z obroną przed tymi uderzeniami.
Uderzenia jądrowe wykonuje się przed podejściem wojsk do tej rubieży.

W niektórych wypadkach sytuacja może sprzyjać, a niekiedy nawet
zmuszać do natarcia z położenia z głębi bez uprzedniego zajmowania
^{na przykład po niepowodzeniu poprzedniego ataku dywizji (pułk) z obszaru sąsiedniego}
rejonu wyjściowego - to znaczy wprost z marszu, może to mieć miejsce
głównie wówczas, gdy na skutek działania nieprzyjaciela i braku

Obrazek 1030000

wzrostu i rozwoju w bezpośrednim kontakcie
z doświadczeniami i najnowszymi podjętymi
działaniami by stworzyć grupę ludzi do
pracy. Po ułożeniu przedmiotów i materiałów
Srodkiem stworzenia „pisa” - zmechanizowania

polega na rozpoczęciu etapu pracy ogólnej, które
odpowiednio wcześniej przysięgnięto w rezo-
lucji porządku w bezpośredniej styczności z pracownikami.
Z uwagi na sposób przysięgnięcia (przez) będzie miał
większe znaczenie, gdy pracownicy będą oni najdo-
walsi nie w obrotach, lecz gdy u sprzyjającej warunkom
zajęcia porządkiem wyjściem do realizacji po podjęciu
z dzieł. Niektórzy może mieć miejsce wówczas, gdy narodził się w marcu nie miał
powodzenia. Taki sposób przysięgnięcia do obrotu rozpoczęcia
Obydwa z omówionymi sposobami mogą mieć miej-
sce w ramach operacji na obrotach przedsiębiorstwa. Trud-
niej jest jednak jest się tym pierwszym warunkiem gdyż, po
pełnej stabilizacji działań obrotowych, dywizja (praca) ul

czasu zajęcie rejonu okaże się niemożliwe lub niecelowe. Walkę organizuje się wtedy w czasie marszu, a niezbędnych przeglądów technicznych i uzupełnienie środków materiałowych dokonuje się w czasie postojów. ⁶⁰⁰⁰⁰ ^(w tym spadku, 2 regim) Podejście i rozwinięcie dywizji /pułku/ odbywa się pod osłoną awangard lub oddziałów wydzielonych w sile do wzmocnionego batalionu piechoty. Jeżeli pułk maszeruje za oddziałem wydzielonym /awangardą/ dywizji, wysyła do przodu tylko szpice czołową.

Przejście dywizji/pułku/ do natarcia po podejściu z głębi /marszu/ w trakcie obrony jest trudne nie tylko z racji na możliwość wyznaczenia dostatecznej liczby dróg marszu, ale także z racji na czas rozpoczęcia przegrupowania na rubież ataku. Jeśli sygnałem do rozpoczęcia przegrupowania będzie załamanie /zatrzymanie/ natarcia przeciwnika, to proporcjonalnie do oddalenia przechodzących do natarcia wojsk przeciwnik będzie miał określoną wielkość czasu na organizację obrony. Aby nie mógł zorganizować obrony przegrupowanie należałoby rozpocząć jeszcze w trakcie natarcia przeciwnika. Może jednak okazać się, że broniące się wojska w ogóle nie zatrzymają przeciwnika lub nie tam, gdzie przewidywano. Aby temu zapobiec można wyznaczyć zapasową rubież ataku w głębi /w przodzie/, jednak jej oddalenie nie może być większe niż 1-2 km, gdyż utrudni to wsparcie wejścia do natarcia wojsk zmechanizowanych przez inne rodzaje wojsk /artyleria, artyleria przeciwlotnicza/.

Należy także liczyć się z tym, że niezależnie od odległości rejonu wyjściowego do natarcia i czasu rozpoczęcia przegrupowania przeciwnik podejmie walkę o czas dla siebie. W efekcie niektóre pułki /bataliony, kompanie/ mogą podejść do przeciwnika w różnym czasie, co spowoduje nierównoczesne rozpoczęcie ataku. Wówczas ogniowe przygotowanie ataku będzie głównie wykonywane przez lotnictwo, śmigłowce bojowe, artylerię wojsk w styczności z przeciwnikiem oraz część artylerii armii /dywizji, pułku/, która rozwinię się na czas i we właściwym miejscu.

Przechodzenie wojsk do natarcia z położenia w bezpośredniej styczności z przeciwnikiem może mieć miejsce wówczas, gdy dywizja /pułk/ broniła się i zatrzymała natarcie przeciwnika, a następnie

→ w ramach przeciwuderzenia frontu lub armii /kontrataku dywizji/ przechodzi do natarcia. ^(taki przypadek jest) Jest to szczególnie możliwe w ramach obrony manewrowej. ^(podczas prowadzenia) Takie działanie miało miejsce w ćwiczeniu "ORION-90", gdzie 5 DZ broniąc się wycofywała kolejne siły z walki, by ostatecznie załamać natarcie przeciwnika na czwartej pozycji i wspólnie

Opinia bezprekucistwa,
collegiorum, ma ile to bedul moziwe,
powiaca takie zapewiat sligkost wozmie
suzecia wofsa aoz gwaraactawot

z drugim rzutem armii przejść do przeciwuderzenia /diapozytyw 8/.
Udział dywizji /pułku/ w tych warunkach wymaga uprzedniego przegrupowania sił i środków. Jeżeli dywizja /pułk/ posiada drugi rzut, wówczas stanowi on podstawową siłę uderzeniową.

Będąc w bezpośredniej styczności z przeciwnikiem dywizja /pułk/ może również przechodzić do natarcia, gdy przeciwnik rozpocznie wycofywanie sił do użycia na innym kierunku. W tej sytuacji należy w ślad za wycofującymi się wojskami.

Przejście dywizji /pułku/ do natarcia tym sposobem może mieć miejsce także wówczas, gdy natarcie z marszu nie miało powodzenia albo po podejściu z głębi i dokonaniu luzowania.

Najogólniej rzecz biorąc przejście do natarcia z położenia w bezpośredniej styczności z przeciwnikiem polega na rozpoczęciu ataku przez czołowe pułki /bataliony/, które bezpośrednio wcześniej w stosunku do "G" przyjęły ugrupowanie bojowe do natarcia w rejonie wyjściowym położonym w bezpośredniej styczności z przeciwnikiem.

Jeśli przejście do natarcia poprzedza luzowanie, wówczas pułki /bataliony/ zmechanizowane luzują wojska będące w styczności z przeciwnikiem, zaś bataliony czołgów pułków zmechanizowanych pierwszego rzutu zajmują pozycje wyczekiwania w oddaleniu 6-8 km od przedniego skraju obrony przeciwnika. Nie oznacza to, że luzować mogą tylko wojska zmechanizowane, gdyż w niektórych wypadkach do luzowania mogą być użyte czołgi, choć są do tego mniej przydatne.

W wypadku, gdy dywizja luzuje jednym pułkiem, a do natarcia przechodzi dwoma, wówczas drugi pierwszorzutowy pułk zajmuje rejon wyczekiwania, oddalony o 12-15 km od przedniego skraju obrony przeciwnika. W przypadku drugorzutowego pułku oddalenie rejonu wyczekiwania wynosi 15-20 km faktycznie wchodził będzie do natarcia po podejściu z głębi.

Rejon wyjściowy powinien zapewnić skryte rozmieszczenie, jak najmniejszą wrażliwość na uderzenia jądrowe, ogniowe oraz dogodny warunki przejścia do natarcia. Rejon wyjściowy rozbudowuje się pod względem inżynieryjnym, z uwzględnieniem ugrupowania bojowego. Przegrupowania dywizji /pułku/ będącej w obronie w celu ześrodkowania na kierunku natarcia dokonuje się bez zbytecznych przesunięć, ściśle przestrzegając dotychczasowego zachowania się w-ojsk i maskowania. Oddziały /pododdziały/ znajdujące się w obronie w drugim rzucie powinny przechodzić do natarcia z reguły z marszu z zajmowanych dotychczas rejonów.

Zasadnicze przedsięwzięcia poprzedzające natarcie realizuje się najczęściej w nocy lub w warunkach ograniczonej widoczności.

Zadanie bojowe dywizji (pułku) w uataciu to
zadanie postawione dla osiągnięcia określonego celu
walki w ustalonym czasie. Stawiane zadanie bojowe
określa się konkretnie cele działania wojsk uczestniczą-
cych w uataciu.

ora rozbudowy i ulepszenia jego obrotu

nastręki wojny,

rozumianych jako możliwości nacieku i zamiaru ofensywy, zalepsze
klimatu i pory dnia, a także od możliwości przeprowadzenia
zaskoczenia i

Ogólnie rzecz biorąc zadania bojowe dzielą się
według obiektów uatacia, którym mogą być punkty
ofensywy, rejonu obrony, wanie oddziału, kierunku, miej-
scowości itp.

W przypadku kadratacia punkt szerokości pacy
uatacia waha się w przedziale 4-6 kilometrów.

(miesz z sobą różną grubość - w 15 - nieś nieprzyjaciela uderzeń ogrywając lub stróżami strażniczymi miuowatcia. Jednak ten sposób natencją)
Przejsie do natarcia z bezpośredniej styczności umożliwia oddziałom /pododdziałom/ pierwszego rzutu dokładne zapoznanie się z terenem przyszłych działań, przebiegiem przedniego skraju, umocnień obronnych i systemem ognia przeciwnika. *(nieprzyjaciela. Se też wamula do rozpoznawania obra podjęcia i między oku. Bardziej sprzyja przez wlebywa takie warunki do rozpoznawania w polu strzelca.)* Narażone są one jednak w większym stopniu na oddziaływanie jego środków ogniowych.

3. Zadania bojowe dywizji i pułku

Uwzględniając ogólną sytuację operacyjno-taktyczną, udział dywizji /pułku/ w zadaniu wykonywanym przez armię /dywizję/ oraz możliwości bojowe *(danego przeciwnika organizacyjnego)* dywizji /pułku/ określa się rozmach działań bojowych. Wyraża się on szerokością pasa natarcia i głębokością zadań. Wielkości te są zmienne i każdorazowo uzależnione od takich czynników, jak: siły i ugrupowanie przeciwnika, teren, własna siła i środki, *(se gotowic)* możliwość manewrowego działania. *(Decydujące znaczenie ma)* Faktycznie o rozmachu działań *(ma)* decydują możliwości bojowe dywizji /pułku/, wyrażające się wielkością sił przeciwnika możliwych do pobicia w określonych warunkach terenowych i bojowych; są one jakby wypadkową *(wzr. wzmocnienia)* tych czynników.

→ Jeżeli dywizja /pułk/ bierze udział w przeciwuderzeniu armii /kontrataku dywizji/, wówczas jej zadaniem może być rozbicie części sił przeciwnika, które włamały się w pierwszy pas /rzut/ obrony i odtworzenie przedniego skraju obrony. *(nieprzyjaciela)* Z zasady w rejonie włamania przeciwnik dysponuje przewagą nad broniami się wojskami, jednak *(nieprzyjaciela chod)* jego ugrupowanie może być nieodpowiednie do obrony, a ta zaś także *(zaczynają się tam, to z reguły)* nie zorganizowana pod względem ogniowo-inżynierskim. W zależności od stopnia gotowości obrony *(w pewnym stopniu obronie, organizowanej w)* rozbicie przeciwnika nie zawsze będzie wymagało skupienia sił na wąskim odcinku. *(takich)* Jednak uderzenie na wąskim odcinku ułatwia rozcięcie ugrupowania przeciwnika na części, *(jak podczas przemywania)* a następnie ich likwidację.

Dywizja może nacierać w ramach przeciwuderzenia *(lub przeciwnatarcia)* frontowego i wówczas może być w pierwszym lub drugim rzucie albo odwodzie armii, *(znajdować się)* a szerokość jej pasa natarcia może wahać się w granicach *(był rozrzu, dla ogół)* 10-20 km. Jeśli dywizja naciera w ramach przeciwuderzenia *(bedzie osyłowat u kierownictwa minijes, kontrater i)* armijnego, to jej pas natarcia może wynosić do 10 km. *(dla odparowania pododdziałów)* Zarówno w przeciwuderzeniu armijnym, jak i wyższego szczebla pasy natarcia mogą wynosić *(byc bardziej, zniechęcając i wnoszą dla)* dla: pułku 4-8 km, batalionu do 2 km, a kompanii 0,5-0,8 km. *(do 1 km)* Jeśli natarcie odbywa się w ramach kontrataku, to pasy natarcia mogą wynosić dla pułku 4-6 km, batalionu do 2 km, a kompanii do 1 km. *(w sytuacji, gdy)* Jeśli wojska rozpoczynają natarcie przełamaniem na wąskim odcinku, *(tego odcinka)* wówczas szerokość ta może wynosić dla: dywizji - 4 km, pułku - do 2 km, batalionu - do 1 km.

(Ista opit
Dyuziji prawnego nade wznawia se zadanie bliže i
zadanie dnia. W wypadku metamorfawia lawaote pogo-
wacej stony i forowacia seblate puerhod wodnyj zozpaj
zadanie jest trzstopnowe: bliže nastepne i dnia.
Pukowi prawnego nade wznawia se zadanie
bliže nastepne i kilowet dalego nastawia, z kadei
putk drugiego nade: zadanie bliže i kilowet
dalego nastawia.

Głownie i zalezuaci od dierohitem obionu usopuzerela
wanuchoa serowea i moitowaci kopjea wactawo-
cej Dyuziji wznawia se zadanie dnu- leib trzstop-
nowe, a wno zadanie bliže i dnia, co jest
zadanie bliže, nastepne i dnia. ^{Wzmianka}
uwamulowacia w decydujg sporu wprzaje sei na
sempo nastawia, ltoe w zalezuaci od ego formy
moze wznosi 1-3 kta/odnie, co pozwala placowad giedow
zadanie na dabe w gradicaku, to - as wozuchoa.
Przyjmuje se, ze

Obrerolota puer puerowozowg gipobolost i pmeridyaom
czas realizacji zadani zalezy od wielu czynnikoa.
Wtoe zozostaj przed elemg wprzylutowawie. Uzakierowicie
w wstrowg
to jest talize od nacbla organicyzowg wade. In
pa wa niezg, to prawdopodobieństwo wstrowcia
niekonzstnyk. Izpawide jest wstrow. O sukcesie leib
panowke, pny organicyzowg moitowaci, decyduje zbył
wiele zmietnyk. Sted tez

Realizacja dowodzenia puer zete, co swajduje
odwieniedlenie w pugelacie Regularnima wacti,
sprawia ze stopniowo odchodit se od obrerolania
tred zadani i precyzowacia ich gipobolati. Zanim
jednak nastopi pawa realizacja dowodzenia
według nowej filozofii obrerolania jest nadol
tred zadani. Obecnie przyjmuje se jeterze, ze

Określanie pasów natarcia jest niezbędne tylko wtedy, gdy dywizje /pułki, bataliony/ prowadzą działania w styczności bezpośredniej lub w niedużej odległości od siebie. Podczas natarcia w głębi ugrupowania przeciwnika, ^{nieprzejawia} gdy narastają możliwości manewrowego działania, a także zmieniają się formy natarcia /pościg, bój spotkaniowy/, wtedy zwykle zamiast pasa wyznacza się kierunek natarcia.

Ważnym wyznacznikiem możliwości bojowych dywizji /pułku/ jest średnie tempo natarcia, które w natarciu, przeciwuderzeniu i kontrataku może wynosić 1-3 km/h. W związku z tym dywizja może otrzymać dwustopniowe zadanie na głębokość do 25 km, a jeśli sama przeciwuderza, to zadanie jednostopniowe na głębokość do 20 km, ^{jeżeli pierwszorzutowa} pułk nacierając w ramach przeciwuderzenia w pierwszym rzucie dywizji może otrzymać dwustopniowe zadanie na głębokość 8-12 km, ^{po 20-25 km} zacz. w ramach kontratakowania zadanie bliższe na głębokość do 10 km. ^{u (głębokość pułku może być mniejsza i wynosić 2 regule)} Jeśli pułk będzie w drugim rzucie, wówczas będzie otrzymywał z reguły zadanie jednostopniowe. [Niezależnie od zadania bojowego może być dodatkowo określony kierunek dalszego natarcia dla dywizji na kolejny dzień walki, a dla pułku pierwszorzutowego na głębokość zadania dnia dywizji - do 25 km. ^{a niekiedy nawet dwa - trzy dni działania. Kierunek dalszego natarcia tego do}

→ Z przedstawionych treści wynika, że dywizji z reguły stawia się zadanie na cały dzień walki, natomiast pułkowi /batalionowi itd./ tylko na część dnia walki. Wynika to z niecelowości, ^{jego ośrodków} gdyż charakter ^{stać się z dnia} działania pułku w ciągu dnia może zmieniać się wielokrotnie. Na przykład pomyślne natarcie pułku może zmienić się w pościg, bój spotkaniowy, likwidację pozostałych na skrzydłach i tyłach ognisk oporu itd. ^{Nie należy jednak wykluczyć ewentualności, że zadanie konieczności} Stąd celowo jest od szczebla pułku w dół stawiać zadania tylko na głębokość obrony przeciwnika, o którym ma się najbardziej szczegółowe dane i którego położenie w czasie walki nie będzie się zmieniać radykalnie. ^{nieprzejawia}

5. Treść zadań

→ Zadaniem bliższym dywizji pierwszorzutowej zazwyczaj będzie roz- ^{nieprzejawia} bitcie pierwszego rzutu broniącej się dywizji przeciwnika w pasie natarcia i opanowaniu rubieży drugich rzutów /odwodów/ pułkowych /brygadowych/ na głębokość 8-12 km, ^{zadanie} zadaniem dnia - rozwinięcie natarcia, rozbitcie drugich rzutów /odwodów/ dywizyjnych i opanowaniu ich rubieży na głębokość do 25 km. ^{zadanie}

Zadaniem bliższym dywizji w przeciwuderzeniu armijnym zazwyczaj będzie rozbitcie części sił przeciwnika włamującego się w pierwszy pas obrony i odtworzenie obrony na dogodnej rubieży na głębokość do 20 km.

to uszycowanie oddziałów i pododdziałów w marcie w
oddzielnych koleinach, wzdłuż i wzdłuż frontu dla skutecznego
ciężkiego nawiązania się w uszycowaniu bojowym i zmniejszenia
wrażliwości wojska na ewentualne uderzenia środków
rozpoznania, nieprzyjaciela.

Najbardziej uszycowanie przedbojowe

wojska na szkodliwych warunkach, utrzymywanie szeregu dowodzących
ciężko zaliczanych do szkodliwych warunków
zadanie bojowe zadawane w trakcie, jak i po zakończeniu marży.

Dywisja (pułk) prowadzi materiały w określonym
uszycowaniu. Od tego ma ile to uszycowanie odpo-
wiada konkretnej sytuacji bojowej i jako rezultat
oraz uwzględnia w swoim sile i środkach, zależy w pewnej
mierze efektywność wykorzystania ich możliwości
bojowej w rozbić nieprzyjaciela. Decyduje owo o
sile poczynionej uderzenia. Powinno także zapewnić
systematyczne przygotowanie uderzenia na całej głąb-
kość zadania bojowego. Dlatego też określenie uszycowa-
nia sił i środków (dywizji (pułku) w materiale to
istotny element decyzji dowodzący.

W zależności od wykonania zadania, warun-
ków terenowych i sytuacji (dywizji (pułk) może prze-
biegać materiały w uszycowaniu marżowym, przedbojo-
wym i bojowym.

Uszycowanie marżowe (uszycowanie wojska w kolam-
nacki) (dywizji i pułku może mieć miejsce w celu
przechodzenia przed uderzeniem lub w jego trakcie, w czasie
przechodzenia z rejonu wyjściowego porobionego w głąb, na
niebezpieczeństwa, przygotowania z jednego kierunku
na inny, a często także w postaci. Uszycowanie mar-
żowe powinno zapewnić: szybkie tempo oraz sprawnie wykonanie marży
i rozbić nieprzyjaciela w uszycowaniu przedbojowym i bojowym; odpowiedni

Zadanie bliższe pułku pierwszego rzutu polegać będzie zazwyczaj na rozbiciu pierwszego rzutu broniącego się pułku /brygady/ przeciwnika w pasie natarcia i opanowaniu pierwszej pozycji jego obrony na głębokość 4-6 km; zadanie następane - na rozwinięciu natarcia, rozbiciu pierwszego rzutu broniącej się dywizji przeciwnika i opanowaniu rubieży drugich rzutów /odwodów/ pułkowych /brygodowych/ na głębokość 8-12 km. Kierunek dalszego natarcia określa się tak, aby zapewnić rozbicie podchodzących drugich rzutów /odwodów/ dywizyjnych i przełamanie obrony dywizji pierwszego rzutu przeciwnika na całą głębokość.

Zadanie bliższe pułku drugiego rzutu - po wprowadzeniu go do walki - może polegać na rozbiciu, wspólnie z pułkami pierwszego rzutu, podchodzących drugich rzutów /odwodów/ dywizji przeciwnika i opanowaniu rubieży wyznaczonej na pierwszą dobę natarcia /rubież drugiego rzutu dywizji/.

Zadanie bliższe kontratakującego pułku zazwyczaj będzie rozbi-
cie części sił przeciwnika włamującego się w pierwszy rzut obrony dywizji i odtworzenie obrony na dogodnej rubieży na głębokość 10 km.

4. Ugrupowanie bojowe dywizji i pułku

Dywizja i pułk w natarciu w zależności od wykonywanego zadania mogą przyjmować ugrupowanie przedbojowe i bojowe.

Ugrupowanie przedbojowe wystąpi najczęściej podczas przegrupowania i podchodzenia do natarcia po podejściu z głębi oraz w czasie pościgu. Wszystkie elementy ugrupowania są sformowane w sposób rozśrodkowany i przesuwają się w przewidywanej kolejności. Pułki początkowo przyjmują ugrupowanie w kolumny batalionów, a te z kolei mogą rozczłonkować się: pierwszorzutowe - w kolumny plutonowe, drugorzutowe - w kolumny kompanijne.

Ugrupowanie bojowe polega na rozwiniętym rozmieszczeniu w terenie sił i środków. Powinno odpowiadać zamiarowi walki oraz zapewnić: prowadzenie walki w każdej sytuacji bojowej; pełne wykorzystanie możliwości bojowych oddziałów i pododdziałów; skupienie wysiłku na wybranym kierunku i w określonym czasie, zdecydowane rażenie przeciwnika na całą głębokość zadania bojowego i odparcie jego uderzeń z powietrza; szybkie wykorzystanie skutków porażenia jądrowego i ogniowego przeciwnika oraz dogodnych warunków terenowych; narastanie siły uderzenia w toku walki i wykonanie manewru; jak najmniejszą wrażliwość wojsk na uderzenia wszystkich rodzajów broni;

W skład ugrupowania wchodzi ponadto element
imprez rodzajów wojsk, oddział i oddziały specjalne
stacjonujące doszczepnia oraz pododdziały logisty-
czne. Ponadto mogą być tworzone: oddział
opiekunów, ryjolog, detach szwedzkiej - lub
grupa desantowa - sfermowa, oddział przeciwdziałający
oddział lub grupę obejścia zabezpieczenia ucieki
tonięcia i ratunkowa - ewakuacyjna

utrzymania nieprzerwanego współdziałania i łatwość dowodzenia wojskami.

Dywizja ^(brygada) i pułk tworzą ugrupowanie z organicznych i przydzielonych sił i środków walki. Dodatkowe siły i środki przydziela się przede wszystkim dywizjom i pułkom pierwszego rzutu przeznaczonym do uderzenia na kierunku głównego uderzenia.

Przydział ten, w zależności od zadania oraz sił w dyspozycji przełożonego, może być następujący:

- dla dywizji
 - 2-4 dywizjony artylerii;
 - do pułku artylerii przeciwpancernej;
 - do batalionu saperów;
 - do kompanii miotaczy ognia;
- dla pułku
 - 1-3 dywizjony artylerii;
 - do dywizjonu artylerii przeciwpancernej;
 - do kompanii saperów;
 - do plutonu miotaczy ognia.

Ponadto wspierać natarcie ^{ze} mogą artyleria wojsk w styczności z przeciwnikiem, a niekiedy artyleria dywizji będącej w drugim rzucie.

^{niebrygadowa} Ugrupowanie bojowe dywizji /pułku/ ^{siłami organicznymi oraz przydzielonymi siłami i środkami bojowymi} może składać się z następujących elementów ~~Monitor, diapozytyw/~~:

- a/pierwszy rzut
 - najczęściej większość sił dywizji /pułku/;
- b/drugi rzut
 - pozostałe siły dywizji /pułku/ do potęgowania uderzenia pierwszego rzutu i wykorzystywane na kierunku głównego uderzenia;
- c/odwód ogólnowojskowy ^(brygadowy) - ^{zadaniem} gdy nie tworzy się drugiego rzutu ^{sił} do 1 pułku /1-3 bataliony/, przeznaczony do wykonywania zadań wynikających doraźnie w natarciu, a także zadań przewidzianych dla drugiego rzutu:
 - ~~oddział rakiet i pododdziały artylerii przygotowanej do strzelania amunicją jądrową - tylko w dywizji;~~
 - ~~oddziały i pododdziały artylerii;~~
 - ~~oddział /pododdział/ rakiet przeciwlotniczych /artylerii przeciwlotniczej/;~~
 - ~~pododdział WRE - tylko w dywizji;~~
 - ~~pododdział śmigłowców;~~
 - ~~odwód przeciwpancerny;~~
 - ~~oddział zaporowy /w pułku rzadziej występuje/;~~
 - ~~oddziały i pododdziały zabezpieczenia technicznego;~~
 - ~~tyły dywizji.~~

W zależności od sytuacji w skład ugrupowania bojowego dywizji /pułku/ mogą także wchodzić: oddział wydzielony, oddział specjalny /do niszczenia środków i urządzeń BMR, w sile wzmocnionego batalionu/, oddział obejścia, oddział rajdowy, a ponadto w dywizji - taktyczny desant powietrzny /GDSz/. Dla zabezpieczenia działań dywizji /pułku/ tworzy się: oddział zabezpieczenia ruchu, oddział /grupa/ torujący, oddział ratunkowo-ewakuacyjny.

Wprowadzenie na uzbrojenie wojsk nowych środków walki powoduje powolny, ale systematyczny przyrost elementów ugrupowania. Ten trend ilustruje powstanie takich elementów ugrupowania, jak oddział specjalny, pododdział śmigłowców. Należy liczyć się z zachowaniem tej tendencji w przyszłości. Najlepiej ilustruje przyrost elementów DP z drugiej wojny światowej, gdzie występowały pierwszy i drugi rzut, artyleria, artyleria przeciwpancerna i przeciwlotnicza.

W 1945 roku cała szeregowa została zlikwidowana

II. PROWADZENIE NATARCIA

1. Podejście i rozwinięcie wojsk do natarcia

Celem podejścia i rozwijania jest zorganizowane przesunięcie wojsk na rubież ataku oraz przyjęcie odpowiedniego ugrupowania bojowego. Jest to fragment działania występujący podczas natarcia po podejściu sił z głębi. Jakkolwiek działanie to ma charakter wstępny i w istocie poprzedza natarcie, ze względu na swoje znaczenie dla ogólnych możliwości wykonania zadania oraz specyfikę nie powinno być traktowane rozdzielnie. We współczesnych warunkach podejście na rubież ataku i rozwijanie wojsk jest swoistym "przedzieraniem" się oddziałów i pododdziałów w kierunku przeciwnika, przebiegającym w warunkach jego intensywnego przeciwdziałania ogniowego i radioelektronicznego, przy użyciu broni systemowej i powoławczej.

Podejście i rozwijanie wojsk najczęściej osłaniają wojska znajdujące się w styczności z przeciwnikiem. Przy ich braku lub niewielkich możliwościach, dywizja /pułk/ muszą same stworzyć sobie warunki do podejścia i rozwinięcia. Wymaga to wcześniejszego użycia części sił do wykonania tego zadania. W celu uporządkowanego, zgranego w czasie podejścia wojsk na rubież ataku wyznacza się odpowiednie drogi marszu i rubieże, które wojska osiagają w odpowiednim ugrupowaniu. Sprzyja to wykonaniu jednoczesnego uderzenia przez oddziały, będące ważnym warunkiem skuteczności działania. Niejednoczesne natarcie należy traktować jako działanie wymuszone, dopuszczalne jedynie w wypadku obezwładnienia części sił pierwszego rzutu

Stronowe zgrupowania irylerii ściśle współpracują z lotnictwem, służącymi podporządkowaniu i dyktowaniu sytuacji i dostawami w pełni radionadobyciowej, gotowość do wyłączenia zadania innego w celu misji oddziały (pododdziały) ogólnowojskowe. Czas ten zależy głównie od organizacji ogólnowo - radiotelegraficznego ubezpieczenia drogi i koncepcji walki o przewagę w tej sferze oddziaływania na przeciwnika. Pozostaje także w trybie związku z czasem podjęcia walki na przewidzianym rubież ataku.

Najogólniej przyjmuje się, że obywateli gotowości do realizacji zadania przez środki ogólnowo i radiotelegraficzne powinno gwarantować

współpraca ataku. Wskazane bowiem jego wpływami międzynarodowa postać w obronie ijs i pełnić które będą przez to (podanej) wykorzystane do podjęcia skutecznej działalności w polowaniu obrony przeciwnika.

Ta masa żołnierzy opancerzonej lekkiej kolumny wychodzi na rubież ataku, na stanowisko wstępnego oddziały (oddziały) przedawania

dywizji.

Przesunięcie wojsk z zajmowanych rejonów odbywa się jednocześnie. W pierwszej kolejności wykonuje marsz w celu zajęcia wyznaczonych stanowisk ^{dywizjon} dywizjon raket taktycznych i artylerii. Czas przesunięcia powinien zapewnić im możliwość osłony podjęcia sił głównych dywizji. Gotowość działania powinny one osiągnąć najpóźniej do czasu podjęcia czołowych oddziałów dywizji w zasięg ognia ^{niebezpieczeństwa} przeciwnika.

Przesunięcie oddziałów pierwszego rzutu dywizji zabezpieczają oddziały zabezpieczenia ruchu oraz niezbędne elementy ubezpieczenia. ^{sternowo rozwinione kwestie ze strony zabezpieczenia, obrony i osłony mają} Sprzyja to uzyskaniu odpowiedniego tempa marszu i skrócenia w ten sposób czasu przebywania w zasięgu środków ogniowych przeciwnika.

Dywizja przesuwa się na rubież przejścia do ataku najczęściej po dwóch drogach marszu. Wyznacza się na nich kolejno: linie wyjściową oraz rubież rozwinęcia w kolumny: batalionowe ^(od możliwości składu oddziałów) /12-15 km/, kompanijne /4-6 km/, Wojska osiągają poszczególne rubieże w wyznaczonym czasie, ^{co gwarantuje wyjście pododdziałów piechoty i czołgów na rubież ataku w jednolitym czasie.}

2. Atak i przełamanie obrony przeciwnika

^{Kolejnym etapem prowadzenia zbrojnego natarcia jest obralenie ataku.} Przełamanie to fragment natarcia decydujący o możliwości wykonania zadania i skuteczności dalszego działania. Przejście wojsk do ataku z zasady jest poprzedzone ogniowym przygotowaniem ^(radioelektronicznym oddziaływaniem) wykonanym w czasie ich podchodzenia i rozwinęcia.

Z chwilą osiągnięcia rubieży ataku przez czołowe pododdziały oddziałów pierwszego rzutu, atakują one - w zasadzie nie zatrzymując się - czołowe punkty oporu przeciwnika. W tym czasie artyleria przechodzi do ogniowego wsparcia ataku. W skład zgrupowania przełamującego obronę, wchodzi zwykle dwa pz, mające po 2-3 bataliony w pierwszym rzucie. Użycie na większą skalę w początkowym okresie natarcia czołgów jest niecelowe, gdyż grozi znacznymi stratami w walce z silną, dobrze zorganizowaną obroną przeciwpancerną.

Istnieją dwa podstawowe sposoby ataku:

A/ Atak w jednolitym pancernym ugrupowaniu bojowym ^{czyli ataku} bez spieszania pododdz. z mech. i piechoty. ^{Ten sposób ataku}

Stosuje się ~~go~~ wówczas, gdy:

- obrona przeciwnika jest skutecznie porażona;
- większość jego środków ^{wkłada} ^{przeciwpancernych} ^{zastane} ^{zniszczona} ^{na} ^{przełamaniu} ^{jest} ^{zniszczona};
- obrona przeciwnika jest niedostatecznie rozbudowana pod względem inżynierskim.

Ważniejsze sfery życia jego sposobu ataku jest
wzrost obronności organizmu, nieprzyjemne, zwłaszcza
zwiększenie wagi ciała i środków przeciwpowietrznych.

Takie ugrupowanie prowadzi w zrytualnym kierunku
wzrostu siły i jakości - elektryczności i energii. Gwałtowne
dynamizowanie wdrożenie się w życie organizmu nie-
przyjemnego. Jedynie ugrupowanie podobnie do człowieka
(w pierwszej linii) i podobnie do zwierzęcia (w drugiej
linii) nie należy utożsamiać z ugrupowa-
niami w dwa rzędy - podobnie do człowieka i zwierzę-
cia, w pierwszym rzędzie, w drugim natomiast a za
liniami, w drugiej odległości funkcjonuje się drugie rzędy.

I w tym zakresie podobnie do człowieka i zwierzę-
cia, w pierwszym rzędzie, w drugim natomiast.

Opisuje się dwa sposoby podziału sposobu ataku
wprowadzenia się przez atak:
- w formie przedmiotowej (w linii kolumny platformy);
- w formie przedmiotowej (np. podczas uderzenia w
obiekty, które w rzeczywistości w ten sposób
wzrost wzmocnienia przeciwnego (przebiegającego
jako siłowego).

Zastosowanie recepty sposobu wykorzystania
drugich metod (odwrotu) w dziedzinie uderzenia, szczególnie
w materii, w postaci zwrotu recepty nie-
przyjemnego. Wraz z ofensywnym uderzeniem, wzrost tuż, w real-
ności opiera się, widzieć także uderzenia odwrócenia - radioelektrycznego,
środkami i systemami broni przeciwnej na
całe uderzenie przeciwnego wzrostu (dyfuzji (partii)).

Naciskanie dyfuzji (bygada) i siły, może podjąć w
walkę z katedrą, w tym odwróceniu nieprzyjemnego, w
odwrotnych sytuacjach, tj. wzmocnienie przeciwnego.
Z ich pomocą stwierdzenie symptomów o możliwości-
ści wykorzystania zwrotu recepty odwrócenia nieprzyjemnego.

Wojiska ugrupowujące się w tniek i wadach. Najpierw
 Podczas wykonywania ataku tym sposobem czołgi atakują w ślad
 za wybuchami pocisków własnej artylerii /za pierwszą rubieżą wału
 ogniowego/ lub pod osłoną ruchomej strefy ognia prowadzonej ogniem
 rozpryskowym, a wojska zmechanizowane na BWP w linii bojowej
 w odległości 100-200 m z tyłu, prowadząc ogień ze wszystkich środków
 walki. W tniek i wadach prowadzą się do linii OPL.

B/ Atak w kombinowanym ugrupowaniu bojowym z spieszeniem pododdziałów zmechanizowanych

Stosuje się go:

- podczas przełamania zawczasu przygotowanej obrony i rozbudowanej pod względem inżynieryjnym;
- posiadając niedostateczne ilości środków porażenia ogniowego;
- w terenie pagórkowatym i trudnodostępnym dla czołgów i BWP.

Podczas ataku z zastosowaniem tego sposobu stan osobowy pododdziałów zmechanizowanych atakuje przeciwnika w ugrupowaniu pieszym w tylarierze za linią bojową czołgów, w odległości zapewniającej bezpieczeństwo od wybuchów własnej artylerii. BWP atakują za swoimi pododdziałami lub niekiedy w ich ugrupowaniu /tylarierze/.

Podstawowym sposobem jest atak w jednolitym pancernym ugrupowaniu bojowym.

Po przekroczeniu rubieży czołowych punktów oporu oddziały pierwszego rzutu kontynuują natarcie waleząc w głąb obrony przeciwnika i poszerzając stopniowo wyłom w jego ugrupowaniu. W tej fazie przełamania wzrasta rola manewru, co wyraża się dążeniem do wykonywania uderzeń poprzez wprowadzenie do walki kolejnych sił oraz wzrostem tempa działania.

3. Odpieranie kontrataków

W trakcie natarcia dywizja /pułk/ mogą być zmuszone odpierać kontrataki przeciwnika. Bedzie to kontratak wykonany odwodem dywizji /pułku, brygady/ przeciwnika. Kontrataki wykonywane na niższych szczeblach dowodzenia są w zasadzie problemem oddziału. Kontratakujące odwody przeciwnika razi się uderzeniami oddziału rakiet, lotnictwa, ogniem artylerii i minami narzutowymi, obezwładnia środkami WRE oraz rozbija w boju spotkaniowym lub ogniem z miejsca. Wybór sposobu odparcia kontrataku zależy przede wszystkim od siły uderzenia oraz możliwości wydzielenia odpowiednich sił do jego odparcia w kontekście ogólnej koncepcji wykonania zadania. Bardziej skuteczne, bo radykalnie rozwiązujące problem i umożliwiające rozbić przeciwnika jest odpieranie kontrataku w boju spotkaniowym.

kontratak w boju spotkaniowym

Przez wieloletnie doświadczenie
zwraca się do szybkiego stworzenia silnej, zapas
miejscowości, by w ogóle mieć i oddziały-
waniem radiotelegraficznym postępowanie w sprawie
w oparciu o przedziśniej postępowanie organizowa-
nej obrotu. L. fakcie tego w pełni także, dają
rola serenu, który umożliwia w tym celu ma-
być postępowanie sprzyjające w ogóle odpra-
wieniu kontaktów. W tym rozumieniu serenu to
obrotu czynnik konieczny, a nie w pełni
dysproporcji itp.

Odprawa kontaktowa jest istotnym adonem
w celu ustalenia. Od ^{postępowania} realizacji tego zadania w
posadzie mierze jest uzależniony sukces ustalenia
dywizji (bydaj) i pełni. Każdy sposób walki z kontak-
tami jest w pełni uzależniony od jakości serenu, który jest
miejscowością. Czas zabranie na ustalenie serenu
udalenia. Dlatego też podjęcie szlakowania
w tym w pełni stanowi zadanie ekonomii itp, w tym
dotyczy do ustalenia szybkiego rozbiegania kontaktów
organizowania. W tym celu serenu trzeba przeprowadzić
stwierdzenie udalenia.

niowym. Realizacja tego wariantu wymaga jednak nakładu sił zapewniającego przynajmniej stosunek 1:1, przy uwzględnieniu współczynników wynikających z różnic jakościowych sprzętu. Niespełnienie tego warunku może grozić zahamowaniem tempa, a niekiedy nawet czasowym zatrzymaniem natarcia dywizji /pułku/, co w świetle bezekującego ją podstawowego zadania jest prawie zawsze niekorzystne. Dlatego najczęściej stosuje się wariant odparcia kontrataku ogniem z miejsca przy użyciu /ograniczonej ilości sił. Spełniają one wówczas jednocześnie rolę osłony jednego z zagrożonych skrzydeł, umożliwiającą natarcie na kierunku głównego uderzenia. W takiej sytuacji problem odparcia kontrataku często łączy się z problemem wprowadzenia do walki drugiego rzutu dywizji /pułku/. Podejmując taką decyzję dowódca dywizji /pułku/ kierujący walką musi mieć jednak pewność skuteczności oporu wojsk odpierających kontratak. W przeciwnym razie celowym jest zwleknięcie ze spotęgowaniem uderzenia poprzez użycie drugiego rzutu do czasu wyjaśnienia się sytuacji na kierunku działania kontratakującego przeciwnika.

Dla odparcia kontrataku ogniem z miejsca wydzielone siły zatrzymują się na dogodnych rubieżach organizując pośpiesznie obronę. Głębokość rubieży /pozycji/ wynosi 2 km, a odległość pomiędzy nimi 2-3 km. Pierwszą rubież zajmują bataliony piechoty lub kompanie czołgów pułków pierwszego rzutu dywizji. Na tę rubież kieruje się także odwody specjalne pułków. Na drugiej rubieży broni się drugi rzut /odwód/ pułku, a także odwód przeciwpancerny i oddział zaporowy dywizji. /Pomiędzy w/w rubieżami rozwija się artyleria, która może być także użyta do prowadzenia ognia na wprost. Kolejne rubieże obrony mogą być obsadzone przez pododdziały pułku drugiego rzutu dywizji. Głębokość obrony na kierunku przewidywanego uderzenia kontratakującego przeciwnika zależy głównie od jego siły i warunków terenowych. W każdym wypadku musi ona zapewnić ostateczne odparcie kontrataku. Dążenie do odparcia uderzenia w oparciu o płytkie ugrupowanie na jednej rubieży obronnej jest niedopuszczalne. Przy odpieraniu kontrataku ogniem z miejsca stosuje się często jednocześnie elementy działania zaczepnego. Do nich należy manewr części sił w celu uderzenia w skrzydło lub tył powstrzymanego od czoła przeciwnika.

4. Wprowadzenie do walki drugiego rzutu

W wyniku walki o przełamanie obrony przeciwnika oddziały /pododdziały/ pierwszego rzutu dywizji /pułku/ mogą ponieść straty groźne.

kontratak... uderzenia... co wiodły... osiągnąć... wprowadzając...

Charakter obróbki; stosowanie środków walki. Wielkość tych
strat uakumulacja, jej bieżące od stopnia obciążenia
obrotów i sposobu prowadzenia natarcia, w której
jedynie straty będą, co growth może spadkiem
kierpa natarcia, a w dalszej kolejności; przekształceniem
tego, co dostarczasz organizm, Pomimo powiększenia
długości, "strat" walczy nie doprowadzi do tego by
niepomyślnie "stopni" oddziały i zorganizował obronę
na terenie, doprowadzając rubieżach terenowych i musi
dysponować (brzośce) i punkt do poprawnego organizowania
ataku.

powalca. Jeśli się możliwości to na terenie obrotów
nie sąsiedzi się wprawy się dostaw powietrza, co
tenże bardzo zdysponuje prowadzenie natarcia.

powinno nastąpić szybko i być dłużej rozłożeniem
dla niepomyślnie. By jednak wgląd niepotrzebnie
nie wdać się w przedmiot walki, ma rubież
wejścia odpiera się je.

(dostępne
można realizować w materiałach naukowych,
a zwłaszcza z pracą p.k. "STURM" w szczególności

w sile dywizji i spuzer. Prawdopodobnie będą one wprost proporcjonalne do spadkiem tempa natarcia i efektywności działania. Podobny skutek może spowodować wykonanie kontrataku przez przeciwnika bądź też narastanie oporu na kolejnych, dogodnych rubieżach obronnych. W takiej sytuacji warunkiem terminowego wykonania zadania bojowego jest spotęgowanie uderzenia poprzez wprowadzenie do walki drugiego rzutu dywizji /pułku/. To odważy istotny argument natarcia, dobitnie scharakteryzując o przesłaniu zasady ciągłości walki.

Niezwykle ważną sprawą jest wybór czasu wprowadzenia drugiego rzutu. Przedwczesne wprowadzenie do walki jest szkodliwe, grozi komplikacjami w wypadku zaistnienia nieprzewidzianych sytuacji w warunkach braku odwodów. Z drugiej strony przeciąganie decyzji może także prowadzić do niepożądanych skutków wyrażających się spadkiem tempa działania i wzrostem groźby obezwładnienia przez przeciwnika wojsk wyczekujących na rozkaz rozpoczęcia działań.

Przed wprowadzeniem drugiego rzutu sztab udokładnia dane o przeciwniku, położenia wojsk własnych i sytuacji szczebli na kierunku działania. Realizuje on także przedsięwzięcia na rzecz utrzymania współdziałania na korzyść wprowadzonych wojsk i zapewnienia sprawnego dowodzenia. Wybór kierunku działania drugiego rzutu powinien zmierzać do zapewnienia skuteczność rozstrzygającej uderzenia.

Wprowadza się go do walki przez luki, zza skrzydła wojsk znajdujących się w styczności z przeciwnikiem lub sposobem kombinowanym.

W czasie podchodzenia do rubieży wprowadzenia do walki pododdziały drugiego rzutu rozwijają się w ugrupowanie bojowe i wykorzystując wyniki uderzeń jądrowych, ognia artylerii, lotnictwa i śmigłowców atakują przeciwnika, rozbijają go i rozwijają natarcie w głąb jego ugrupowania.

Wejście do walki drugiego rzutu należy wspierać ogniem możliwie największej ilości artylerii i lotnictwa. Po wprowadzeniu drugiego rzutu należy bezwzględnie odtworzyć go lub zorganizować odwód ze składu wojsk wyprowadzonych z walki.

ZAKOŃCZENIE

W wykładzie przedstawiono selektywnie ważniejsze problemy natarcia. Ogólny, problemowy sposób przedstawienia powinien sprzyjać bardziej precyzyjnej interpretacji opartej o podręczniki, regulaminy i ustalenia nauczycieli akademickich. Przedstawiony materiał ma ułatwiać Wam samodzielne zgłębianie problemu i twórcze jego rozwijanie.

a także wrażeń z lekcji i ćwiczeń.

Bogata bibliografia zawiera wiele cennego materiału, który poleć można w całości. Wskazanie na wybrane zagadnienia w ramach wykładu jest celowe. Dlatego też w niniejszym materiale szczególnie wońcie poświęcono tyle kwestii natarcia dywizji (pułku), które są opisane w podręczniku TACTYKA OGÓLNA. Pomocniczo też poświęcono błądzący aspekt współczesnej obrony zaciepnej, ponieważ jest ona

BIBLIOGRAFIA

1. Regulamin walki wojsk lądowych sił zbrojnych RP. Część I /dywizja, pułk/, nr bibl. PF 21910.
2. Taktyka ogólna. Podręcznik, nr bibl. PF 2654.
3. BInf. nr 1/150, nr bibl. 022711.

Wykonano w 5 egz.
Egz.nr 1-5 - BN DZS
Wyk.płk J.PAJAK
Druk TJ, dnia 1990.09.07
Nr dz.masz. PF 22

11

